

זקן בן 3

כל בני אנוש רוצים להתבסס בחיים. לשם כך הם משקיעים את רוב כוחותיהם להשגת בית, מכונית רמת חיים גבוהה הכוללת גם מעמד מתאים בחברה. אולם, אולי משקיעים הם באפיק הלא נכון? כמו אדם שקונה מכונית ולא יודע שהמנוע כבר "גמור". הוא מתקין וילונות, מזגן ורדיו טייפ בעל 4 רמקולים, אך עוד מעט הרכב לא יוכל לזוז.

הבה נתבונן. הפסוק בתהילים מעריך את שנותינו בכ 70-80 שנה. אנו מברכים ביום הולדת עד 120 שנה! אך האם באמת פגשנו מישהו בן 119? ואפילו אם נניח שכן, הבה ונערוך חשבון פשוט ומדהים.

אדם זכה לחיות עד 90 שנה וביקש לחרות במצבתו: חי 3.5 שנים!

מדוע? כי הוא הסביר כך: מגיל 81 נדדתי מבית חולים למשנהו. סבלתי ללא הרף. בודאי לכך לא אקרא חיים. מגיל 0 עד 4 בכלל אינני זוכר מה עשיתי. מגיל 4 עד 15 רק שיחקתי. מגיל 15 עד 25 התכוננתי בלימודים ובסבל, לחיים. אי"כ כבר תפחיתו 34 שנים מחיי.

נכון, מגיל 25 עד 81 חייתי, אך בשליש מהם לא הרגשתי הנאה בחיים כי ישנתי. אי"כ 56 פחות השינה, שווה כ-37- אך האמת שבשנים הטובות הללו, עבדתי קשה וכל רגע ציפיתי לסיום העבודה, כדי לשוב הביתה. באמת נהנתי בין שעה לשעה וחצי ביום, בביתי, נח וצובר כוח למחר, ליום נוסף של עבודה מייגעת ומתסכלת.

כשנצרף שעה וחצי ליום של 56 שנים, נקבל בערך 30 אלף שעות שהן 3.5 שנים!! מהמם!

אם כן, האם אלו כל החיים? בכדור הארץ ישנם 300,000 סוגים של חיפושיות, מיליארדי מיליארדים בעלי חיים, צמחים יפהיים ועצים מרשימים, פלאי טבע חכמה, שליצר אותם זקוקים לעוצמה ותבונה אדירים.

וכמה מיליארדי מיליארדים של כוכבים מקיפים את כדורנו? וכמה כדוריות דם בגופנו?!

האם כל זה רק בשביל 3.5 שנים... ואפילו 80 שנה. הרי הקב"ה בנה את כדור הארץ בשלמותו, אפילו בשביל בן אדם בודד, (אדם הראשון) גם לולא ריבוי האנושות. התשובה טמונה בהמשך

הסתגר בפרוזדור

"העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא, התקן עצמך בפרוזדור כדי שתכנס לטרקלין" אמרו חכמינו ז"ל במסכת אבות, פרק רביעי. נמשיל זאת כך:

אדם חש כאב שיניים עז, וידידיו מפנים אותו לרופא ומרגיעים אותו: שם, יגמר הסיוט. הוא מגיע למרפאה, רואה שלט: מרפאת שיניים, דפוק בדלת והכנס. הוא עושה בדיוק כך.

לפניו חדר נעים, בו מספר עיתונים צבעוניים וכורסאות ישיבה נוחות, הוא מתיישב ומבחין כי על הקיר תלויות תמונות מענינות, ידידנו מהרהר לעצמו: באמת נחמד פה, אפילו שומעים ברקע מוסיקה קלאסית. אך אחרי המתנה של שעה, עדיין כאבו מטריף את דעתו.

הוא חוזר בכעס לידידיו: שקרנים! - הוא קורא להם - החדר ההוא לא עזר לי בכלום! אנו מלגלגים, ובעצם מרחמים על אדם חסר תרבות זה, מגיע לרופא שיניים "ונתקע" בפרוזדור מבלי להבין שכאן עליו רק להמתין, והעיקר - להכנס לחדר הטיפולים של הרופא ולקבל טיפול ממנו!

"העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא" - העיקר שם. מיקוד יתר נראה בדוגמא הבאה: הגיע בן אדם למקום כלשהוא בטנדר גדוש בחמרי בנין.

הוא ניגש במרץ רב הראוי להערכה, לעבודתו. הוא מסייד ומחליף קרמיקה, מתקין ברזים בצבעים קורנים ומדביק טפטים. בונה קיר או שניים והורס אחרים. מוסיף מרפסת ומזגן מפוצל. כל העבודה הגדולה הזו מזכה אותו בביטויי לעג ובהשפלה לא נורמלית מחבריו.

מדוע? פשוט, הלה הגיע למילואים, ולפי תכנית הצבא הוא ישהה בחדר זה של הבסיס כ- 19 יום. אך הוא אומר, עלי לגור פה! אי"כ אלו הם תנאי: טפטים ברזים וכו'.

הביקורת עליו מוצדקת ללא ספק. אדם מגיע ל 19 יום ואיננו יכול להימנע מכל ההרגלים שלו? בשביל 19 שנה, אולי כדאי להשקיע בשיפוצים, אך בשביל 19 יום?!

אי"כ כשישנה תקופה קצרה אשר לאחריה מגיעה תקופה ארוכה מאד, ברור שצריך לארגן היטב את התקופה הראשונה ולדעת בדיוק מה תפקידה, כמו מלח המקבל פקודה להפליג בצוללת גרעינית להפלגה של חצי שנה.

ואם נותרו לו רק יומיים להתארגן, הוא בודאי לא יבזבז אותם. וכן הדבר בעולמנו.

הקב"ה קובע זמן לפעולה, הנקרא: חיי עולם הזה, שממנו ימשיך עולם הבא הבנוי בהתאם לאופן ההכנה של כל אדם בתקופה ששהה בעולמו הזה. וכיון שכך הוא, בודאי חייב כל אחד לנצל היטב את התקופה הקצרה שלו ב"פרוזדור" בעולם הזה.

"תנובה בשביל מקל

הארטיק"

אנו קובעים בצורה נחרצת שחיי האדם, ולו הארוכים

ביותר, הם בעצם קצרים מאד יחסית, וברור מעל כל ספק שהם מובילים לחיים נוספים ארוכים בהרבה, והם עיקר התכלית.

חושבני שכדאי לנו לעצור ולהתבונן לרגע. מי אמר? מי מסכים לכך? מי אמר ש"תכלית" כאן בחיי עוה"ז איננה התכלית?

אולי התכלית היא לעבוד ולהרוויח כסף, ולאכול בו ארטיק, מסטיק, פיצה, במבה, קולה, בירה, אולי לראות כל היממה סרטי וידאו, "לנצח" בתחרות כדורגל של הקבוצה "שלך" (בכדורסל, חלק גדול מהשחקנים אינם "שלי" הם רכש שחור מאמריקה...)

בללות עם חברים ולפטפט ללא סוף.

שמא התכלית לגור בוילה בעלת 3 מפלסים + 2 מכוניות + 2 אנטנות של 5 מטר?

ואולי בכיוון אחר, התכלית היא לעבוד בבורסה... כדי שכל שנה נוכל לצאת פעמיים לחו"ל, "לנפח" את החשבון בבנק כדי לעשות מסיבות, שמחות ובילויים עם חברים באיזה עמק. הבה ונבדוק.

א. כמה אחוזים מהאוכלוסיה מתים לפני שמתחילים את הרשימה הני"ל.

ב. כמה עשירים מתים בפתע לפני שמסיימים את כל הני"ל.

ג. כמה צרות, סבל ודאגות שוררות בעולם, שמונעות מלקיים את הני"ל.

ד. אדם שגר בדירת 4 חדרים ושאף לעבור ל - 5 וכן בעל רכב בינוני שחולם לקנות מרצדס, ו"זכו" לממש את שאיפותיהם וחלומותיהם.

כעת מטייל הראשון בחמשת חדריו, והשני אוחז בהגה המרצדס שלו. כמה זמן חולף עד שמתרגלים הם למצב החדש, ומפסיקים ליהנות כפי שחלמו? לא הרבה זמן.

כי לא אורך זמן רב, ונדלקת לו שאיפה חדשה להתקדם.

דוגמא נוספת:

אדם שמימיו לא התארח במלון מפואר, בונה עולמות בהרהורי חלומותיו עד שפוגש אדם אחר שכבר היה עשרות פעמים במלון, ולא מבין מה הגדולה להיות במלון.

ועוד דוגמא: חלק גדול מתושבי הארץ נהנים ומשתוקקים לאכול פיצה. מי לא? מי שכבר לא יכול לאכול, הוא מוכר הפיצה שכבר לא מכניסה לפה כי היא יוצאת לו מהאף... הרעיון הוא, שבתענוגי עולם הזה אין הנאה אמיתית ואושר נצחי.

שואפים למשהו וכשמגיעים אליו מתרגלים, ותוך זמן קצר דועכת ההנאה. שוב מחפשים "קרובן" חדש לשאוף כדי להתאכזב בסופו של דבר. ובכיוון אחר. ואפילו אם נניח שזו היא התכלית, וכי מסתבר שכל החכמה הכבירה המרכיבה את פלאי הטבע, התחכום

העצום המתגלה במערכות בעלי החיים, מפיל ודולפין עד זבוב וחיידק, מפרח עד צמח מירח ועד קרח. האוורסט והניאגרה, יכולת תיפקוד העין ופעימות הלב הנפלאות, האם כל זאת קיים רק כדי שמישהו יוכל לאכול צייפס?

בודאי, אין המושג חיים והתכלית בחיים, רק עבור מה שנראה דרך משקפינו כחיים. אנו בפרוודור המכין את הדרך לטרקלין.

נמחיש במשל: מול משרד הבטחון הישראלי התחיל אש"ף להקים בנין. יסודותיו עמוקים ביותר גובהו ורוחבו עצומים ומחשבים ואנטנות רבי עוצמה נראים בו. בתום 7 שנות הבנין שואלים אותם, מהי המטרה? התשובה: חנות פלאפל ממוחשבת.

האם מישהו יאמין?

תעבוד רגע, תקבל קבע

החלטנו כי מסתבר שעיקר החיים הם בעצם, החיים שהם ההמשך לתקופתנו כאן.

ותפקידנו כאן בעולם הזה לעבוד כדי לזכות לקבל את אותו המשך, המכונה עולם הבא או גן עדן.

אנו משתוקקים להבין את התסריט הזה טוב יותר.

אלקים אומר: אני מחלק גן עדן עצום, אך לא בחינם. מי שיעבוד דהיינו יעשה מעשים טובים, יתגבר על פיתויי יצר הרע, יחפש מצוות ותורה וימנע מליפול לעבירות, יקבל שכר בגן העדן.

זכורני כי ביקשוני פעם להכין נער לבר מצווה ואמרתי לו כך: תתאר לך שמבקשים ממך לחזור דפים ולהכניסם בקלסרים, מהבוקר עד הלילה, 9 שעות ביום למשך 4 ימים. העבודה לא מורכבת או מסובכת, ואתה סקרן לדעת כמה תקבל בתשלום, והנה המעביד מוכן לשלם 2780 ש"ח לשעה.

כל מי ששומע כך, קופץ ממקומו ואף לקבל עבודה כזו בתנאים מופלגים ומדהימים שכאלה.

על 4 ימים במשרד, למעלה ממאה אלף שקל משכורת! ופנסייה לכל החיים!

זו דוגמא ליחס עוה"ז ועוה"ב. ואם יעבוד אדם במשך 70-90 שנה ויקבל שכר תענוגי אדיר במשך מיליארד שנה, וכי יש עיסקה משתלמת מזו?

התמורה היא ללא כל פרופורציה מוכרת לנו על עבודה כזו. הרי לנו חסד שאין כמותו מאת האלקים.

מצווה לצלם ולהפיץ דף זה -
לחשיג בדמי עלות - 057-3118666

לכל מידע בנושא יחזות צלצלו:
025811911

יש לך שאלה בכל נושא בהלכה?
צלצל לבית חוראה כל יום בין
השעות 19.00 - 20.30 טל: 035747316